

SZABADSÁG

POLITIKAI NAPILAP.

Előfizetési árak:

Helyben: Negyedévre . . .	3 korona.
Egészévre	12 „
Vidékre Negyedévre	5 „
Egészévre	20 „

Felelős szerkesztő:

Rudnyánszky Gyula

Kiadó laptulajdonos:

László József.

Egyesszám ára 4 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Debrecen, Csapó-utca. Telefon 275.

A békeszerzők.

Halotti jelentést adott ki a szövetség. Szomorodott szívvel tudatják, — s velük együtt a disszidens urak — hogy nemes és közös fáradozásuk gyümölcse, a parlamenti béke, kimult az árnyékvilágból, mielőtt megszületett volna.

A közös kommuniké politikai hatása az, hogy az összes ellenzéki lapok nekirontanak Tisza Istvának. Ime kisütöttek róla, jobban szereti a hatalmat és önmagát, mintsem az erszágot. Hála Andrássy Gyula gróf buzgó fáradozásának; arany tálcán kínálják neki mindazt, amit elérni akart: a technikai obstrukciót kizáró házszabálmódosítást, az évi költségvetés tárgyalásának szűkebb mederbe való szorítását, sőt az elnök hatalmának növelését. Cserében mindezért a földi és mennybéli jóért nem kívánnak egyebet, csak egy kis aszbétai lemondást, Tisza István kormánya vonuljon kolostorba. Miért? Mert — a politikája az egész vonalon diadalmaskodik. A szövettek legalább ezt akarják elhitetni. Áldozza fel magát, hogy a miért küzdött, mindazt győzelemre segíthesse.

Hogy a lapok e heves támadásában éppen annyi belső igazság van, mint az ex consilio szerkesztett kommuniké tartalmában, az természetes. S célzata is teljesen átlátszó: önzőnek, hatalmához göresösen ragaszkodónak, a párt-abszolútizmus fanatikusának kell feltüntetni Tisza Istvánt. Az ő vállára kell áthárítani minden felelősséget. Őt kell odaállítani egyetlen bűnbakul a politikai felfordulás minden szenvedéséért s minden nyomoruságáért.

Mi azonban — teljes tisztelettel — az érdekes és ravasz kis „halotti jelentést” s általában a fehérszárnyu békeangyalok fürge röpködését bonckés alá vesszük.

Ravasznak nevezzük a szövettek kommunikéjét, mert a miniszterelnök visszautasító magatartásának nem minden okával számol be. Sőt célzatosan kiélez ez okok közül egyet: „a többség elvére való rideg hivatkozást.

Hozzá vagyunk szokva, hogy ebben a nagy politikai háboruban minden sor, a mit ellenzéki lapot irnak s minden szó, a mit ellenzéki politikusok kiejtenek: elhallgatja az igazság felét s

egyetlen közös célt szolgál, — azt, hogy félrevezessen. De hogy oly okmányban is e kipróbált eszközhöz nyuljanak, a mely a disszidens uraknak szinfalak megett való tevékenységet adja át a hálás utókornak, azon, megvalljuk, kissé csodálkozuok.

Félhivatalos forrásból ugyanis tudjuk, hogy a miniszterelnök három nyomós okból nem fogadta el az ellenzék nyájas proppozicióit:

1. Mert az ellenzék — s így Andrássyék — javaslatait a házszabálmódosításról nem tartotta *eléglegesnek* arra, hogy a parlament munkaképességét biztosítsák;

2. mert a *junktumot* a választási törvény reformja és a házszabálmódosítás között, nem tartotta elfogadhatónak;

3. mert alkotmányos kötelességének tudatával nem tartotta összeegyeztethetőnek azt, hogy mint parlamentáris kormányelnök, a ki a korona és a többség bizalmát bírja, a maga és az őt lelkesen támogató többség fejére alkudozzék.

Ugy-e ez egészen más, mint a mit

Történet.

Volt egyszer egy poeta,
Ki hosszú évek óta
Imádkozott azért,
Hogy nyujtson neki sorsa —
Nem mondja, hogy esokorba,
De csak egy szál babért.

És teltek, multak évek,
Nőtt a neve szegénynek.
S mikor már célhoz ért:
Egy harmatos virágért,
Egyetlen rózsaszálért,
Eldobta a babért,

Szavay Zoltán.

Bosszu.

Irta: Sz. P.

— Állj! kiáltott a vezető segéd s a felek leeresztették kardjaikat. Boronkay Béla arcán hosszú, veres sáv húzódott végig.

A doktor hozzálépett.

— Nagy a vágás, de nem veszedelmes. Legyen nyugodt, két hét múlva már el is felejtette az egész párbajt.

— Nem szoktam hamar felejteni, — válaszolt Boronkay — s gyűlölettel nézte ellenfelét, ki lassan közeledett felé.

— Boocsáss meg, kedves Béla — szolt az s kezét nyujtotta a sebesültnek. — De az elvonta kezét.

— Nem szoktam hamar felejteni!

A kis városban hire futott a történeteknek. Nagy volt a meglepetés, mért Boronkay Bélát és Kun Lászlót mindenki a legjobb barátoknak ismerte, sőt azt is beszélték

hogy Kun vőlegénye a szép Erzsikének, Boronkay hugának.

Valami kicsinységen vesztek össze s így László nem is vette nagyon lelkére a dolgot. Másnap már meglátogatta Boronkayékat, kik ép oly szívesen fogadták, mint máskor.

— Meg szabad Bélát is látogatnom?

— Nem! a doktor megtiltotta neki a sok beszélgetést, s különben is még nagyon el van keseredve magára, de remélem, elfelejti, mire felgyógyul.

Igy hát László hiába volt mindennapos a háznál, nem békülhetett ki barátjával.

Mintegy két héttel a párbaj után, László éppen Boronkayéknál volt, nyilik az ajtó s belép rajta Béla. László örömmel siet eléje s kezét nyujtja volt ellenfelének,

Már egyszer tudtára adtam önnek, hogy nem akarom többé ismerni — szolt Boronkay, nem véve tudomásul a feléje nyujtott kezét. — Nem akarom ösmerni, nem akarom többé házukban látni, most pedig felkérem, hogy azonnal távozzék.

— De kedves barátom, — válaszolt László, — már elintéztük ügyünket, boocsánatot ie kértem tőled, ne hezd újra a kellemetlenkedést.

Közbe lépett az anya, a szép Erzsike, kérelték Bélát, de hiába.

— Ne avatkozzatok asszonyok, a férfiak dolgába, ugy sem lesz semmi haszna; különben is bármily keveset tartok barátomról, azt még sem hiszem, hogy asszonyok segítségére szorulna.

Aztán Lászlóhoz fordult.

— Miután pedig ugy látom, hogy ön felszólításomnak nem engedelmeskedik, kénytelen leszek az inasomnak. . .

Erzsike ijedten szaladt bátyjához, kezét annak szájára szorítva, könyörögve nézett szemébe. De már késő volt. Kun László szótlanul hajtotta meg magát, s elhagyta a szobát.

A lány megragadta bátyja kezét.

— Kedves Bélám, mért vagy oly kegyetlen; látod, László oly szelíd, oly szépen viselkedik gorombáskodásaid dacára, hát mért üldözöd?

— Mert adósa vagyok ezzel a vágással.

— De avval ugyis adósa maradhatsz, hisz kitűnően ló és viv, még valami komoly bajod talál történni.

A férfi gunyosan nevetett.

— Te kis kétszínű, hát engem féltesz?

— De Béla, hát mit gondolsz rolam, hisz a testvéred vagyok.

— Tudom, de van a testvéri szeretetnél erősebb szeretet is.

Erzsike térdre rogyott.

— Légy hát tekintettel arra az erősebb szeretetre. Ne vedd a boldogságomat.

Béla hosszan, kutatva nézett hugarára. Az remegve sütötte le könyes szemeit.

— Hát csakugyan létezik az az erősebb szeretet? Akkor éppen nem leszek rá tekintettel s hálás leszel nekem te még, hogy megszabadítottalak tőle.

Minden szava egy egy tördőfés volt a leány szívében; az utolsó szavak után zokogva borult anyja nyakába.

— De kedves kis lányom, végy erőt magadon; szomorú a dolog, de jó az Isten, meglásd, ép oly baj nélkül fog végződni ez is mint a multkori.

— Jobban ismerem én, anyám, mindkettőjüket. S ha most baj nélkül végződne

a közös kommuniké a világnak tudtul adott? Tisza Istvánnak tehát azonkívül hogy „frivol“-nak bélyegezte és méltán a kormány fejét követelő szende kívánságot, más tárgybeli okai is voltak a kosárra, a melyet a szövetkezetteknek adott.

S valóban, ha nem került el a figyelmet Polonyi Géza azon kijelentése, hogy első sorban megfogalmaztuk a házszabályok oly módosítását stb. akkor uyomban tisztában lehetünk az ily módon elkészült házszabálymódosítás valódi értékével.

Mihelyt a Polonyi Géza esze és fogalmazó ügyessége segédkezett a módosítások elkészítésénél, mérget vehetünk reá, hogy az egész munkálat nem ér egy títet taplót. Erre nekünk ténybeli bizonyítékaink vannak.

Mikor 1898-ban a Bánffy Dezső fejére ment a háboru, akkor is a technikai obstrukció kizárása volt az ellenérték, a melyet a győzelmes obstrukció felajánlt. Akkor is, mint most, része volt a szövegezésben Reinecke Gézának. S mi volt az eredmény? A technikai obstrukciónak oly sok rejtett ajtócskát nyitott Polonyi furfangja, hogy Szilágyi Dezsőnek egy arra igen illetékes szakértő akkor mind járt megmondta: az új házszabály rosszabb a réginél: A mita három évig dülő obstrukció bőségesen beigazolt.

Akkori diadalukat nem is titkolták Polonyiék. Cinikusan hirdették: ti nekünk kiadtátok a Bánffy fejét, kiszolgáltattátok a többségi elvet, megcsináltátok a kuriai bíraskodást s az összeférhetlenségi törvényt. Mi mindezek fejében, a módosított házszabályokban (itt az illető fűgét mutatott) ezt adtuk nektek.

A nélkül, hogy ismernénk az Andrassyék házszabálymódosító tervezetét, tisztában vagyunk praktikus értékével, ha Polonyi eldiesekedhetik vele „meg-

is, Béla addig fogja üldözni, míg egyszer valamelyikük . . .

Hangja zokogásba vészett.

— Hajlandók-e kibékülni?

— Nem!

Egy rövid taps volt rá a felelet s egy pillanat múlva László sápadt arccal térdelt ellenfele véres teste mellett.

— Az istenért Béla, csak nincs komoly bajod. Felelj! Béla!

A haldokló eltorzult vonásai gunyos mosolyra húzódtak.

— Ugy-e győztem . . . Utótt a bosszu órája. Én csak az életemet vesztettem el . . . de te . . . te . . .

Feje lehanyatlott.

Mily változó, szeszélyes a sors.

A mindig vig Boronkay házat fekete posztó borítja. A nagy szobát, hol László és Erzsike oly sok boldog órát töltöttek együtt, feketével van behuzva. A közepén áll a ravatal. A fekete szobában, a ravatal mellett áll egy szőke lány s könytelen, meredt szemekkel néz a halott fehér arcába.

Lassan kinyílik az ajtó. Egy sápadt férfi lép be rajta. A lány észre sem veszi. Az pedig lassan közeledik feléje: megfogja a kezét. A lány hosszasan, idegenen nézi. Aztán megszólal lassu, tompa hangon.

— Távozzék! Testvérem gyilkosát nem láthatom többé.

S mikor az ajtó becsukódik a távozó után, zokogva rogy le a ravatalra.

— Nem, nem csak téged ölt meg, megölte a boldogságunkat is!

fogalmaztuk“. Tehát ő is „fogalmazta“? Aláztszólgája.

Csak vallják be, a kiket illet, a mai politikai helyzetben szakasztottan az volt a békeszerzők eljárása, a mi volt 1898-ban. Ők a Bánffy-krízis sablonja szerint iparkodtak a válságot megoldani. Bent uaradnia pártban az utolsóelőtti állomásra. Elhagyni a pártot a legnehezebb pillanatban. Félreállani, — a hogy Wlassics Gyula kissé naívu kijelenté — hogy a „közvetítés“ feladata „semleges állásban“ találja őket.

Csakhogy más a helyzet most, mint 1898-ban volt. Más a helyzet, mások az emberek. — Koronára és nemzetre az 1898-iki alkuból is keserves csalódás, fájdalmas kiábrándulás következett. A kipróbált rossz uton tehát egyikük sem indulhatott meg.

Ahhoz, hogy az ellenzéki szövetkezet rideg hatalmi céljai meztelenül álljanak az ország előtt, még egy csattanós bizonyítékra volt szükség, a béke feltételeinek proklamálására. Most már a szövetkezettek arcáról lehullott a selyem álarc. Cinikusan vigyorog ránk az ijjesztő valóság: mesterségesen, minden lépést előre kiszámítva, a hazát rettenetes válságok örvényébe sodorva, igazi céljuk csak egy volt: a Tisza István megbuktatása. Meg akarnak adni mindent, — vagy legalább azt akarják elhitetni. Ünnepléses kijelentéseiket a népgyűléseken tett esküjüket felrugva, elég már nekik a választói jognak azon kiterjesztése is, a melyet a kormány kilátásba helyezett, belenyugosznak ebbe abba, amabba Elveszítik szívesen a hadjáratot, csakhogy ráerőszakolhassák a koronára és a többségre kormánybuktató szándékukat.

Csakhogy ez a kérdés tengeje. A kornna és a parlamenti többség azon jogát, hogy olyan kormány vigye az ország ügyeit a mely az ő bizalmukat bírja megaláztatásnak, az obstrukció sáros lábball való megtaposásának többé kitenni nem lehet.

Választások előtt állunk. Szerezzék meg a nemzettől a kormánybuktatás egyetlen jogos fegyverét: váljanak többséggé. De mindig a többségi elv megaláztatásával szerezni békességet, beteg, rothadt békességet, amely még az eddigieknél is sulyosabb és beláthatlanabb válságok csiráit hordozza magában, meit szíjjat hasít egy becsületes és kötelességét teljesítő többség hátából, az obstrukció önértetének taraját pedig még inkább megnöveli, bocsánat ez nem volna tartós békesség. — Nem volna rajta áldás. A nyílt becsületes háboru többet ér.

A kereskedelmi szeszódések. Berlinből táviratozzák lapunknak: A magyar és az osztrák delegátusok holnap Berlinből visszaérkeznek Bécsbe. Az utazásról a Neue Freie Presse azt jelenti, hogy a tárgyalások az állategészségügyi egyezségeen kívül még több más fontos differenciára vonatkoztak és mindkét részről egymáshoz való közeledés jött létre. Valószínűnek látszik, hogy most a német kormány a magyar és osztrák delegátusok proпозициóról, a magyar és osztrák kormány a német kormány proпозициóról interv tanácskozást fog folytatni. A magyar és osztrák referensek Richthofen báróval Szögyén-

Marich nagykövettel is tanácskoztak. Az a kérdés, vajjon Németország még ebben az évben felmondja-e a kereskedelmi szerződést, még nincs eldöntve.

Napi hírek.

— **Karácsonyi hó.** A fekete karácsony szomorúságát az ünnep első napján eloszlatta a hirtelen beborult ég. Kora délután szitálni kezdett a hó. Szinte csilingeltek a finom, csillagos, rezgő hópihék, ellepve utcát, pőre bokrot, csupasz fát, lompos háztetőt a karácsony hagyományos fehér hókarójával. János napjára tegnap már havas fehérség csillant a járó-kelők szemébe. A havazás több izben újra meg újra megeredt; de arra még nem volt sem elég tartós, sem elég sűrű, hogy a tél csodaszép hópalástja mindent egyformán befödhesen.

— **Városatya választás.** A péterfiateci kerületben megüresedett a f. hó 28-án betöltendő városi bizottsági tagsági egy helyre a szabadelvűpárt intéző bizottsága és utcai választmánya egyhangulag Csiky Lajos theol. akad. tanárt jelölte ki megválasztásra.

— **25 éves jubileum.** Ritkaság számba megy, hogy ma napság vigan és boldogan ünnepelhesse meg valaki hivatalos működésének 25 éves jubileumát. Még inkább említésre méltó ez, mikor ilyet egy falusi jegyzőről hallunk. Nálunk is sokan ismerik Benicz István tóti-i jegyzőt. E napokban ülte meg jegyzőségének 25 éves jubileumát. Sok jegyző, járásbíró, szolgabíró s vidéki előkelő urak keresték fel ez alkalommal. A gazda sokféle, jóhírnevű bora, a gazdasszony kitűnő főzte, a zene, a tánc egész hajnalig, jó kedvre hangolták az ünneplő társaságot.

— **Eljegyzés.** Farkas Antal m. kir. posta táv. tiszt eljegyezte Lengyel Margit urhölgyet.

— **Uj kereskedő egyeslet.** Kereskedelmi alkalmazottak körében mozgalom indult meg olyan egyeslet alakítására, melynek kizárólagos célja, a kereskedelmi alkalmazottak, gazdasági helyzetének javítása. Az alakulandó egyeslet tegnap tartott, első gyűlésén megalakította a szervező bizottságot, s legközelebb pedig nagygyűlést hív össze, melyen az egyeslet alakítja meg.

— **Varga István rendőrőrsparancsnok** egy helyi lap nyílterében, azzal vándolja meg lapunk szerkesztőségét, hogy nem akartuk helyre igazítani azt a tévedésünket, hogy nem őt ítélte el a debreceni törvényszék egy havi fogházra, hanem Vargha nevű 64 s ámu rendőrt. Tehát ezennel adassék tudtára mindenkinek, a kit érdekel, hogy Vargha István rendőrőrsparancsnokot *nem* ítélte a törvényszék egy havi fogházra és hivatalvesztésre. De a hivatkozott igazságnál fogva ki kell jelentenünk, hogy Varga őrsparancsnok ur lapunk szerkesztőségében nem járt. — Lehet, hogy a kiadóhivatalhoz intézte kérését, de az ilyen dolog elintézésére nem illetékes és ott bizonyára azt a választ nyerte, hogy este 6 óra után fáradjon a szerkesztőségbe. A közleményt megíró munkatársunk pedig csak úgy értesülhetett volna tévedéséről, ha Varga őrsparancsnok ur arról felvilágosítja. Ha pedig máskor is akadna ilyen dolga az őrsparancsnokurnak lapunk szerkesztőségével, ugy ne délelőtt fél 11 órakor, hanem esti 6 óra után szerencsétlenül meg látogatásával.

— **Klotild főhercegnő szózata a magyar nőkhöz.** Klotild főhercegnő a következő sorokat intézte a József Főherceg Szanatorium Egyeslet hölgybizottsági tagjaihoz:

Enyhíteni azt a nemzeti veszedelmet, amely a tüdőbetegséggel édes hazánkat fenyegeti, nagy, nemes emberszerető feladat. Megindulva látom, hogy újabban a magyar nők állanak a népmentés zászlaja alá. Lelkesen hívok is minden magyar szívet e zászló alá. Mentsük meg a tüdőbetegeket!

Klotild főhercegnő.

A királyi bérházban a Kigyó-téren nagy közönség nézi állandóan az egyesület kiállí-

tását, a ragyogó és szép vagyont érő ékeségeket, az 560 kötetes diszkönyvtárt, a melybe belekerült minden magyar író és a külföldiek java; a vadásztáblát, melynek modern és teljes felszerelése a Nimródok érdeklődését kelti föl.

x LETZTER JÓZSEF fényképészeti-festészet és fényképnagyítási műterme Piac-utca 44. dr. Ujfalussy-ház. Allandó fényképkiállítás a műterem kapubejáratánál levő kiskabátban.

Fuite.

Irta: **HOFBAUER OLGA.**

— Csakugyan utazik? — kérdi a férfi az előtte álló leányt.

— Igen, — felel alig hallhatón.

— De hát miért? Maradjon még egy-két hétig. Az idő kedvező s aztán nincs is miért hazasietnie. Maradjon! esengve néz!

— Kérem, maradjon!

— Nem, nem! lehetetlen! utaznom kell... kell! érti: kell. — Küzd zavarával. Arca ég; szemei fénylenek; keble hevesen hullámzik. Lassan, vontatva nyújtja kezét. Nem néz rá s szemeit lehunyja. — Isten önnel!

A férfi csakugyan ép érinti a kicsiny kezét. Villámszikrák csapnak át egyik kézből a másikba. Megrázkódnak. Lépést hátrálnak. A leány szó nélkül megfordul, az ajtóhoz közeledik. A férfi némán, mozdulatlanul áll. Arcán kétség, beesett fájdalom honol. Szemei a leány, alakján tapadnak. Mintha fel akarná szívni, miként a napsugár a vízcseppet. A leány megérzi e tekintetet, hirtelen visszanez. Arca holtra válik, feltűnt előtte a való.

— Tehát ő is? nemesak én, — suttogják lázas ajkai s mintegy hipnotizálva tesz egy lépést előre.

— Olga! — kiáltja fojtott hangon a férfi.

A leány magához tér. Ijedten, védőleg terjeszti ki karjait.

— Csitt! az ég szerelméért, szót se! Isten önnel örökre!

Gyorsan az ajtóhoz megy és kisiet.

Megy, megy! mind jobban siet; fel a hegyre, fel a bérletetőre. Csak el, el, az embereknek bohókásan vig köréből. El magányba, hol a szemeiben felvillanó könyvet nem látja senki, hol a sebzett szív jajszavát nem hallja senki.

Szinte futva megy és tövisek ruháját megszakgatják, a faágak arcát megvérezik haját összkuszálják. Ő nem lát, nem érez semmit. Lelkében vihar tombol. Atkozza sorsát, hogy miért kellett épp vele találkoznia? Százszor is elkérde s nincs rá felelet.

Osszezuzva roskadt egy kőhalomra. Szenved és fájdalmára ninesen ír. A lelki vihart egymagának kell végigküzdenie. S mi lesz aztán?

Örökös ősz!

Szürke égbolt nehezedik reá. Vigasztalan, megmérhetlen hosszú, egyhangú napok, hónapok, évek. Számára nem lesz több ibolya, illatos tavasz, gyümölcsöket érlelő nap-sugaras nyár.

Hideg, szomorú ősz!

Egyedül, elhagyatva az élet zord mezején!

Egyedül!

Osszeborzong. Kezeit összekulesolva tekint az égre. Sötét, terhes felhők cikkáznak. Egy-egy villám pillanatra lángba borítja az eget. Dörgés moraja hangzik, tiszta, huszszor; eleintén erősen, aztán gyöngén, mind halkabban, végül mint egy sóhaj vész el a nagy mindenségben.

Ismét derült, kék az ég; a nap diadalmasan árasztja sugarait; fényben fürdik a bérletető. Elüt a vihar, csak a lány szívében dul tovább. Sápadt arcában, mint két hatalmas golyó, világít szeme. Homloka borult.

— Olga, — hangzik hirtelen s a férfi eléje toppan. Olga, miért fut előttem?

— Ne kérdeje! — felállt s távozni akar.

— Maradjon! — kiáltja parancsolóan a férfi. — Hallgasson meg!

— Nem lehet! nem szabad meghallgatnom!

— Maga szenved, én is szenvedek; láthatja. Maga szeret s én...

Hirtelen közbevág a leány:

Ha irgalmat ismer, ne folytassa! bűn, véték ez a szerelem.

— Haha! véték a szerelem? Miért ha nem szabad szeretni? Napok óta küzdök, mint maga. Érzem: tovább nem bírom. Szeretem oly szenvedélylyel, mely nem ismer akadályt, melynek semmi törvény sem szent. Maga is ily szenvedélylyel szeret, szenved, miként én. Ez állapot türhetlen. Isten minket egymásnak teremtett:

— Maga örült, hogy így beszél! felesége és gyermekei...

— Feleségem? — jajdul fel fájdalommal. — Ő csak gyermeimnek anyja. Beteg rones, ki azért van e világon, hogy életem megkeserítse. E pillanatban vagyok a legboldogtalanabb és legboldogabb. Feleségemet azért vettem el, hogy gyermekeimnek nevet adjak. De szeretni őt? ez egyszerű, közönséges teremtést? ... Hogy a sors magával összehozott, tudom, mi a szerelem. Érzem: lelkünk egybeforrott. Olga, legyen enyém!

Szenvedélyesen karolja át. A lány feje vállára hanyatlik. Szemeit lehunyja. Mert oly édes a szeretet karjai között megpihenni, meleg, jól eső érzés járja át tagjait. Repülnek, repülnek a végtelenségbe. Napsütötte virágos tájak, hólepte óriás hegyormok maradoznak mögöttük. Ismeretlen, esodás világ! Csak ők ketten, kar karban, ajk ajkon... oh mily boldogság!

Büvös, vonzó ez álom, de jaj! csak álom...

Im ott, a távolban gyászos, sápadt nő karján gügyögő gyermek, mellette két szőke apróság. Az asszony nő, nő... óriás, miként a hegy. Kezét magasra emeli, ajkáról menydörög:

— Tolvaj! légy átkozott!!

Ijedten sikolt fel a leány.

— Nem, nem, soha!

— Soha? — hajlik feléje a férfi. — De ha ő meg...

A lány rémülten tekint az arca, kezét a férfi szájára tapasztja.

— Ne mondja, mi ajkán lebeg. Oly vá-

laszfal emelkedik közöttünk, mely le nem rombolható.

— Előttem akadály nem létezik! kiáltja szenvedélyesen a férfi. — Jöjjön, menjünk messzire, legyünk boldogok! Erősen magához szorítja.

A leány hirtelen vad erővel szabadítja ki magát az ölelő karok közül. A férfit messze eltaszítja. Arca lángol, ajkai remegnek.

— El, el! ez kárhózat! más boldogtalanságán boldogságom nem épülhet.

Egyenesen, büszkén, áll. A férfi megösszeesve, lehajtott fővel, leeresztett karokkal. Meg van szégyenítve. Érti! kettőjük között a lány az erősebb. Szenvedélye, vadul száguldó vére fölött nem S im, a leány, e gyöngye teremtés, tud uralkodni önmagán.

— Bocsánat: — kezeit kéréleg terjeszti ki.

Kezeik reszketnek, midőn erősen összelódnak. Szemelk végtelen keserűvel mélyednek egymásba. Tekintetükben kielégíthetetlen vágy nyilatkozik meg. E pillanatban a szerelem minden keservét átélük.

Fuite...

A leány lassan, gyöngéden vonja ki kezét. A férfi némán, mélyen meghajol és eltávozik.

TAVIRÁTOK.

A japán-orosz háború.

Tokió, dec. 26. Nagyban készülődnek arra, hogy Oyama masallnak lényeges gyalogsági és tüzérségi megerősítéseket küldjenek.

Pétervár, dec. 26. Kuropatkin tábornok távirata 25-éről semmi különösöt sem jelent. 23-án a Sanghaiba küldött vadászok visszavertek egy nagy ellenséges előőrsöt és két falut nagy raktárakkal és tükarmány-, valamint lövészerkészlettel felgyújtottak. 25-én éjjel a hőmérő 13 fokot mutatott.

A legjobb arc-
széplítő szer a

SERAIL-ARCZKENŐCS,

mely az arcot tisztítja, fehéríti és bársony puhává teszi.

Minden ártalmas alkatrész nélkül!

Serail-szappan.

Kitűnő toillet szappanok a kenőcs használatához

Epe-szappan.

Serail-crème. nappali használatra.

Serail-puder. Kiváló finom arcpor három színben, fehér, rózsás és krém

1 doboz ára 1 korona.

Szerail-szájviz. A legjobb szájviz.

Kapható: dr. Rothschnek V. Emil, Mihalovics István, Tóth Béla, Füleky Pál, Muraközi László, Balázs Ödön gyógyszerész uraknál, valamint Josa és Jóna urak droguerájában.

Továbbá a készítőnél: **ROZSNYAI MÁTYÁS** gyógyszerész

Aradon, szabadságtér, valamint minden más gyógyszerertárban.

Csász. és kir.

udvari szállító.

FERNOLENDT

A világon legjobb lábbeli fényesítő és fénycrém mindenféle világos és fekete bőrnek részére, mely kiváló szep fényt és tartósságot ad a bőrnek. Elhasznált peesétes, sárga vagy barna bőrnek a Lyosin egészen új fényt ad.

Alapított 1882. Gyári raktár Budapest V. Lipót-kő ut 21. (Brisladresse Wien III Wasche kaufen Sien nur Brunn enseife Mindestens kapható)

A virágkedvelő közönség figyelmébe.

Van szerencsén a. n. é. virágkedvelő közönség becses tudomására hozni hogy virág üzletemben egy új virágkötőt szerződtettem, ki bel és külföldi nagyvárosok elsőrangú virág termében volt alkalmazva. Legmodernebb koszorukat, virágcsokrokat oly művészettel és gyorsan állít elő, hogy virág termében bármilyen nagy és finom megrendelést felvállalhatok. Főtörekvésen odairányul, hogy nem kimélve semmi áldozatot, üzletemet a legelső fővárosi virágüzletek színvonalára emeljen és nagyrabecsült vevőimnek alkalmat nyujtsak arra, hogy finoman készült csokrokat kaphasson.

Paczelt János.
műkertész.

Vidéki megrendeléseket pontosan teljesítünk és a csomagolására kiváló gond fordítatik, legszolidabb és legolcsóbb árak mellett.

Ujévi ajándékok

Zsebkendők Nyakkendők

Ingek

Gallérok Kézeltők
Harisnyák Kötények

Kávés terítékek

Függönyök Szőnyegek
Pamlag ágy és asztalterítők

Kocsi takarók

nagy választékban kaphatók

DONOGÁN és SOMOSSY

Kunz József és Tsa utóda cégnél

Debrecen, Kistemplombazár

Zádor Lajos

divattermében december 31-ig ritka alkalmi bevétel-ár'ás nődivatekkekben finom gyapju szövetek, selymek diszek, **női felöltők**, blousok, szörme boák és karmantyuk rendkívüli leszállított árakban, múlt évi cikkek minden árban kiárusítatnak.

Siesen már kérem mert elkészik

Még most tart az olcsó vásár, vásároljon

Pundát-, kabátot-, öltöny- és

 gyermek ruhát. Minden olcsó, olcsó, olcsó.

EZ MÉG SOHASEM LÉTEZETT

Netévesze el a czimet **EGYEDÜL CSAK A**

Osana **fűszer üzlet**
mellett.